

Alexandru Mușina

O literatură tânără

Există o obsesie – recurentă - a vechimii literaturii române. Generată de „complexele” analizate deja de Mircea Martin. Și generatoare de sofisme (deghizate în teorii), îmbrățișate de mulți scriitori, istorici și critici literari. Cele mai semnificative: „clasicismul țărănesc”(G. Călinescu în „Istoria...” sa), protocronismul (Edgar Papu) și, recent, postmodernismul „românesc” (N. Manolescu, I.B. Lefter, M. Cărtărescu), un „postmodernism fără postmodernitate” (!).

De fapt, literatura română cultă (scrisă) e o **literatură tânără**, nu mai veche de 200 de ani.

E rău, e bine că literatura română e tânără? Nu asta m-a interesat. În studiul meu am pus în evidență câteva trăsături specifice (ocultate cel mai adesea de această obsesie a vechimii) ca și șansele, direcțiile fertile de dezvoltare în viitor ale literaturii române.

Cu o concluzie paradoxală (un nou sofism?): tocmai această „tinerețe” o poate face mai deschisă spre nou și inovație, e premisa unei mai mari libertăți a creatorilor ei.

Mai mult, pentru „promovarea” literaturii române în lume, „tinerețea” ei poate fi un atu, cu condiția asumării acesteia și, eventual, a găsirii/ inventării unui „concept” atractiv. Pentru că, în postmodernitate, vechimea e un handicap, un „balast”, iar valoarea supremă, criteriul ultim e chiar **tinerețea**, noutatea.